

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.429 van 24 februari 2004
in de zaak A. 128.716/XIV-12.373.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. DECLERCQ,
 kantoor houdende te 8800 ROESELARE,
 Vlamingstraat 11

tegen :

de Belgische Staat vertegenwoordigd door:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 29 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 november 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2003, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 19 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DECLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 18 december 2000 en zich op 29 december 2000 vluchteling verklaart; dat op 11 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 september 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Eerste en enig middel: schending van art. 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag van Genève dd. 28.07.1951 juncto artikel 48 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1. Verzoekster beantwoordt aan art. 1, a, 2) van het Internationaal Verdrag van Genève dd. 28.07.1951: de asielaanvraag is gegrond.

1.1. Ten onrechte weigert de aangevochten beslissing verzoekster te beschouwen als een vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève.

Dat verzoeker toen hij vluchtte uit Iran de hoedanigheid bezat van vluchteling kan niet ernstig worden betwist.

De gespannen politieke situatie in Iran opzichts de politieke vrijheden, het recht op vrije meningsuiting en het recht op vereniging en vergadering zijn algemeen bekend uit binnen- en buitenlandse pers, en houden ook tot vandaag nog steeds aan.

Deze gespannen politieke situatie bestond reeds op het ogenblik waarop verzoeker het land diende te onvluchten, nu ontegenzeggelijk bleek dat de overheid en de politiediensten verzoeker omwille van zijn politieke engagementen persoonlijk vervolgden en bedreigden.

1.2. Verzoeker verwijst als motivering voor zijn asielaanvraag uitdrukkelijk naar de vervolging door de autoriteiten ingevolge zijn organisatie van manifestaties op 05.11.2000 en 12.11.2000. De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de inval van de politie op zijn huwelijksfeest dd. 27.03.1995 werden door verzoeker afgelegd op vraag van de dienst Vreemdelingenzaken.

De opmerking van het commissariaat-generaal dat de ingeroepen problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn gaan in elk geval niet op voor de incidenten op 10.11.2000 ingevolge de politieke manifestaties georganiseerd door verzoeker, welke integraal de motivering vormen voor de vlucht en de erkenning als vluchteling van verzoeker.

1.3. Het Commissariaat-generaal verklaart met betrekking tot de incidenten op 10.11.2000 en volgende dat het incident niet zwaarwichtig genoeg is om effectief als een daad van systematische vervolging te worden beschouwd. Evenmin blijkt een persoonlijke en systematische vervolging vanwege de autoriteiten. Tenslotte stelt het commissariaat-generaal dat de vrees van verzoeker door de autoriteiten te zijn herkend en te worden gezocht op veronderstellingen en vermoedens berust.

Deze vaststellingen zijn in strijd met de realiteit van de verklaringen zoals die door verzoeker werden afgelegd. De feiten zijn wel degelijk de uiting van een systematische en persoonlijke vervolging van verzoeker; de door verzoeker aangehaalde praktijken van identificatie zijn bovendien courant in Iran waardoor zij wel degelijk een bedreiging uitmaken voor de persoonlijke veiligheid van verzoeker.

De ingeroepen feiten zijn voldoende zwaarwichtig; verzoeker voldoet aan de bepalingen voorzien in art. 1., 1., 2) van het Internationaal Verdrag van Genève juncto art. 48 van de Vreemdelingenwet.

Subsidiair:

Zelfs al zou gesteld worden dat de intimidaties en vervolgingen niet rechtstreeks plaatsvinden op rechtstreeks overheidsbevel, belet dit niet dat de door verzoeker aangehaalde feiten een vervolging betreffen conform het Internationaal Verdrag van Genève.

‘De vervolgingen moeten niet noodzakelijk uitgaan van de nationale overheid. Opdat een vervolging door particulieren in aanmerking kan worden genomen voor de toepassing van het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen is volgens de criteria die door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn opgesteld, vereist dat zij ‘wetens en willens’ door de overheid worden getolereerd of dat laatstgenoemde niet in staat is een ‘doeltreffende bescherming te bieden’ (R.v.St., nr. 62.976, 6.11.1996, Rev. Dr. étr., 1996, 759; T. Vreemd. 1997, 74).

2. De asielaanvraag is niet bedrieglijk.

De motivering in de bestreden beslissing dat er ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn vormen geen afdoende en redelijke motivering om te besluiten tot een bedrieglijke verklaring.

De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gebaseerd op zogenaamde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden die verzoeker enerzijds aflegde voor de dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker wijst er op dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan verkeerde en verwarrende vertalingen door de ter beschikking gestelde tolk bij de beide verhoren. Bovendien heeft verzoeker sommige zaken tijdens zijn verhoor door de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld, van dewelke hij tijdens zijn verhoor door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) wel kennis gaf, om reden dat verzoeker enkel antwoordde op uitdrukkelijke vragen hem gesteld.

2.1. Dat er een onderscheid ligt tussen het aantal dagen dat verzoeker in Istanbul heeft verbleven in de verklaringen voor de DVZ en het CGVS, is enkel te wijten aan het feit dat bij de DVZ verzoeker enkel een algemene benadering van het aantal dagen heeft aangeduid. Verzoeker werd overigens niet gevraagd naar het specifiek aantal dagen voor de DVZ.

Er is evenmin een tegenstrijdigheid tussen Istanbul en Astarai, nu Astarai een wijkdistrict is van Istanbul.

2.2. De verklaringen van verzoeker nopens de gevolgen van het incident na het huwelijksfeest blijken verkeerdelijk geïnterpreteerd door het CGVS. Voor de DVZ heeft verzoeker enkel aangeduid dat hij nauwgezet gecontroleerd werd door de Bassidj en de Sepah, zonder effectieve problemen van vervolging evenwel, zoals verzoeker bevestigde voor de CGVS. Er is derhalve geen tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen.

Bovendien vormen deze feiten geen motivering in hoofde van verzoeker tot erkenning van zijn vluchtelingenstatuut, waardoor deze hoedanook irrelevant zijn.

2.3. Het CGVS stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring wordt ondermijnd, nu hij tijdens het verhoor voor de DVZ geen melding zou hebben gemaakt van de manifestaties die hij organiseerde tegen het regime, het gegeven dat zijn vriend en medeorganisator Mahmoud Akbardoust hierbij werd gearresteerd en het feit dat zijn echtgenote door de autoriteiten werd lastig gevallen in verband met zijn situatie.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor voor de DVZ wel degelijk melding gemaakt van de propaganda en actie die hij voerde tegen het Iraans regime middels manifestaties. Evenwel heeft verzoeker tijdens dit verhoor geen gedetailleerde verklaringen afgelegd met betrekking tot het lot van zijn vriend en mede-organisator en van zijn echtgenote. Verzoeker werd hierom niet uitdrukkelijk gevraagd tijdens het verhoor, en achtte ze niet doorslaggevend bij de aanvraag als politiek vluchteling. Er is dus geen sprake van dat verzoeker deze feiten ‘over het hoofd heeft gezien’; verzoeker heeft er wel degelijk naar verwezen in zijn verhoor voor de DVZ.

3. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt hierdoor geenszins aangetast, waardoor de motivering gegeven door het CGVS onredelijk en niet afdoende is.

Verzoeker wordt ten onrechte de bescherming onthouden van het statuut van vluchteling waarop hij recht heeft.”;

2.2. Overwegende, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève) betreft, dat dient te worden herhaald dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde

wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, niet ontvankelijk is;

Overwegende, wat de aangevoerde schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet betreft, dat deze bepaling luidt als volgt : “Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die ten dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”; dat de asielaanvraag van de verzoekende partij is behandeld en afgewezen overeenkomstig artikel 52 van de vreemdelingenwet; dat hieruit volgt dat verzoekende partij de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij voorts betoogt dat de asielaanvraag niet bedrieglijk is daar de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden te wijten zijn aan “verkeerde en verwarrende vertalingen door de ter beschikking gestelde tolk bij beide verhoren” en “hoedanook irrelevant zijn”; dat de verzoekende partij het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken ondertekend heeft en verklaard heeft dat het overeenstemt met de inlichtingen die zij gegeven heeft; dat zij in haar verzoekschrift in dringend beroep geen opmerkingen heeft geformuleerd met betrekking tot een eventueel taalprobleem en ook uit het verhoorverslag voor de commissaris-generaal niet blijkt dat zij enige opmerking hieromtrent heeft gemaakt; dat zij bovendien nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit haar rechten heeft aangetast; dat bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de betrokken verklaringen overeenstemmen met de gegevens van het dossier; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal hetzij feitelijk onjuist zijn hetzij op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing in overweging zijn genomen; dat het enige middel ongegrond is,

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.